

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Bolling Hans*

Cím: *Ungarsk Troskab*

Forrás: *Caribus Stiftstidende*

1928. 1. 11.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

940.2

Hely

Idő

"1928"

Személy

STREJFTOG

Ungarsk Troskab.

I den europæiske Koncert har Ungarn sin egen Tone, en stærk Tone, som ikke minder om nogen anden.

Alene i sin Forfatning er Ungarn noget for sig selv. Det er et Kongerige, men det har ingen Konge. Det er afvæbnet, men det har en militær Vilje saa stærk som noget Land i Europa. Det kalder sig demokratisk, men giver Adel og Kirke en vidtgaaende politisk Indflydelse. Det er ved Freden efter Verdenskrigen blevet tvunget ind i bestemte Former og bag snævre Grænser, men lever i sin Fantasi og i sine Følelser paa Trods af alle disse Bestemmelser og i en evindelig Higen efter atter at flytte Grænserne.

Er det da mærkeligt, at det bringer sine Naboer til Fortvivlelse og stadig holder deres Mistænsomhed vaagen?

* * *

Østrig, som næsten helt er præ-

get af Storbyen Wien, knækkede sammen ved den haarde Fred, blev Republik og har af yderste Evne bestræbt sig for at faa en ny og

demokratisk Skikkelse og for at komme i det bedst mulige Forhold til Naboerne, undertiden næsten ydmygt og med alt for kuert Mine.

Ungarn, som er præget af Adel og Bønder gik den modsatte Vej. Man ønskede, at det skulde blive Republik, men Landet valgte at være Kongedømme. Og da Naboerne gennemtvang en Lov om, at Habsburgerne aldrig mere maatte herske i Ungarn, indsatte man en Rigsforstander, indtil man fik en Konge. Men da det store Flertal af Ungarerne føler sig bundne til Habsburgerne og betragter Kejser Karls Søn, *Prins Otto*, som Ungarns Hersker, har de undladt at gaa til Kongevalg, selv om adskillige Kliker har søgt at sætte andre Kandidater frem foran den unge Kejsersøn, som for Tiden er i en Skole i Luxemburg. Og de

bedste Kendere af Ungarn erklærer, at Følelsen for Habsburgerne i Stedet for at aftage er blevet stærkere Aar for Aar, og netop i den sidste Tid har givet sig Udslag, som gaar i Retning af Habsburgernes Tilbagevenden. Kirken spiller f. Eks. en stor Rolle i Ungarns Politik. Og den nye Primas, som blev udnævnt paa Trods af Rigsforstanderens Ønske, er en stærk Tilhænger af Prins Otto.

* * *

Ved Freden blev store ungarske Omraader lagt til Nabostaterne Rumænien, Jugoslavien og Czechoslovakiet, ogsaa Distrikter, hvor Ungarerne er Flertal, men som af geografiske og militære Grunde maatte følge med den afstaaede Landsdel.

I Nabolandene har man ønsket, at Ungarerne skulde affinde sig med denne Kendsgerning og indstille sig paa den, men i Stedet har man oplevet det modsatte. Ungarerne har altid været en selvbevidst og haard Race, og den Medfart, som Landet har været Genstand for, har bevirket, at ungarsk Nationalisme aldrig har flammert og foldet sig ud som i Aarene ef-

ter Krigen.

De gamle Sange synges med Begejstring, Historieundervisningen bliver til Agitation, Dag efter Dag mindes man de fra Riget skilte Stammefrønder, og hvad man kan undvære af Midler, gaar over Grænserne til Støtte for de kæmpende Mindretal. Og de Drømme, som lyser igennem nye Sange og ny Poesi, maa og skal virke som Næveslag i Ansigtet paa Naboerne, fyldte, som de er, med Kampvilje og Trods.

Naar det derfor paastaas, at Ungarerne gør, hvad de evner for at omgaa Afrustningsbestemmelserne og for at blive militært stærkere, end de har Lov til at være, har man svært ved at tvivle. En Hengiven sig i Skæbnen, en viljeløs Bøjen sig under Aaget og en respektfuld Lydighed under Fredens Bestemmelser vilde være i alt for stærk Modstrid med ungarsk Race, ungarsk Stolthed og ungarsk Karakter.

* * *

Overfor en Optræden som den ungarske maa Nabostaterne og den Del af Europa, som holder paa Versaillesfreden og Trianon-

freden raabe Vagt i Gevær. Hver Stat kæmper for *sine* Interesser og varetager *sine* Tarv, og selv om en lille Del af de ungarske Krav skulde være berettigede, er de i Modstrid med stærkere Magters Interesser og vil derfor ikke nyde Fremme. Ungarn er Modstander og behandles som Modstander!

Naar Ungarn alligevel af *sine* Modstandere behandles med en vis Respekt og mere Form end adskillige andre besejrede Stater, til trods for den skarpere haandfaste Behandling i Realpolitiken, skyldes det bl. a., at der er noget i Ungarns Holdning, som aftvinger Respekt og Beundring.

Man kan bebrejde Ungarerne meget baade før Krigen, under Krigen og efter Krigen: Stejlhed mod nationale Mindretal, Brutalitet i Krigsførelsen, Haardhed mod politiske Modstandere og Tilbøjelighed til at anvende diskutabile Midler til Fremme af de nationale Formaal. Men eet kan man ikke bebrejde dem: at de har opgivet deres Vilje til at hævde sig som Nation, eller at de har opgivet de Maal, de satte sig inden Krigen.

Ungarn har lidt haardt under Krigen og dens Følger, og det har protesteret mod Fredsbestemmelserne. Men det har ikke *klynket* offentligt, og det har ikke stukket under Stolen, at Landet af al Evne og med enhver Mulighed, som blev det givet, vilde søge at faa de haarde Bestemmelser ændret. Det har indrømmet, at det var besejret, men det har ikke fornægtet sin Ret til at søge engang i Fremtiden at vinde en ny Sejr eller sin Ret som selvstændig og ligeberettiget Na-

tion. Det er vedblevet at være *sine* Sejrherrers Modstander og skjuler det ikke, medens det tager de Kaar, som Fredsbestemmelserne byder det. Andre Staters Holdning kan man tvivle om. Med Hensyn til Ungarn véd man, at kom-

mer der engang et nyt Opgør i Europa, saa vil Ungarn være den fødte og selvfølgelig Modstander af de Magter, som har Ungarere under deres Herredømme.

* * *

Bag Form, som man ikke under, og bag Midler, som man misbilliger, kan der godt ligge en Følelse, som man beundrer.

Naar Talen er om Ungarn, møder man en saadan Følelse, en vis *Race* og Utilbøjelighed til at gaa paa Akkord, en robust Sundhed, som overlever og overvinder dybe Saar, en Ukuelighed, som kan overleve Aarhundreders Omskiftelser. Kongen fordrives, og Troskaben mod ham vokser. Landet skal demokratiseres, og Demokratiets Folkevilje fører til, at man styrker Overhusets Magt. Landet skal afvæbne, og Forsvarsviljen fortsættes. Staalet glødes og hamres, og Resultatet er — at det hærdes.

En Ikke-Ungarer, en Modstander af Ungarn sagde engang: »Man kan hade dette haarde Folk, man kan kæmpe imod det af al Evne. Men midt under Kampen kan man gribe sig selv i at ønske, *ikke* at ens eget Folk var som Ungarerne, men at det havde *noget* af det, som bor i denne *Race*, noget af den samme Evne til at blive stærkere i Modgang, noget af den Troskab og af dette Mod.«

Troskaben! Ja, det er maaskee denne sjældne politiske og nationale Dyd, som man til syvende og sidst beundrer mest hos det Ungarn, som ved Skæbnen er saa mange Folks fødte Fjende eller i alt Fald Modstander.

Hans Bølling.

Személy

Helyszám

v. füz.) (Oldal)

Székesúvárosi házinyomda

Közp